

Σχόλια πάνω σε μια ανθολογία στα Σλοβένικα

Δεν υπάρχει αμφιβολία πως η έκδοση μιας Ανθολογίας ή έστω και μιας απλής ανθολόγησης και πολύ σπουδαίο πράγμα είναι και πολύ σημαντικό. Ιδιαίτερα μάλιστα σαν η Ανθολογία αυτή έχει στόχο την προώθηση και την προβολή της Ποίησης ενός κράτους στο εξωτερικό και μάλιστα κάτω από τις σημερινές κρίσιμες συνθήκες που περνά ο τόπος-μας.

Μέσ' από μια ανθολογία, λοιπόν, ο αναγνώστης έχει την ευκαιρία ν' αποκτήσει μια σφαιρική εικόνα των πνευματικών επιτευγμάτων των ανθρώπων ενός τόπου και παράλληλα να διαπιστώσει κάποιες τάσεις ή ιδιοτυπίες που δυνατό να υπάρχουν. Αυτές οι τάσεις μπορεί να είναι πνευματικές, ιδεολογικές, αισθηματικές. Για το λόγο αυτό, ο ανθολόγος θα πρέπει να είναι ιδιαίτερα γνώστης, ιδιαίτερα καταρτισμένος, ιδιαίτερα ευαίσθητος, ιδιαίτερα προσεχτικός. Γιατί караδοκεί πάντα ο κίνδυνος ν' αδικηθούν άνθρωποι ή να υπερτιμηθούν άνθρωποι. Και το πιά επικίνδυνο: να προβληθούν άνθρωποι, που το έργο-τους, οι πράξεις-τους και τα πιστεύω-τους έρχονται σ' αντίθεση με το ρόλο και τη λειτουργία της Ποίησης.

Τί γίνεται, όμως, στην Ανθολογία, που πρόσφατα ετοίμασε η κ. Έλλη Παιονίδου με τίτλο «Σύγχρονη Κυπριακή Ποίηση» και κυκλοφόρησε στη Γιουγκοσλαβία, σε συνεργασία μ' ένα εκδοτικό οίκο εκεί, κι' όπου στις 250 σελίδες-της ανθολογούνται δέκα Κύπριοι ποιητές;

Δίνεται σ' αυτή η πραγματική εικόνα της σύγχρονης Κυπριακής Ποίησης; Είναι σωστά τα κριτήρια της επιλογής των ποιητών που ανθολογούνται; Εκπροσωπούνται σ' αυτή όλες οι τάσεις κι' όλοι οι καλοί ποιητές που υπάρχουν; Αυτοί που ανθολογούνται είναι αυτοί που έπρεπε ν' ανθολογηθούν;

Αυτά είναι μερικά μόνο από τα ερωτηματικά που γεννιούνται στον αναγνώστη σαν διαβάσει τα ονόματα που περιλαμβάνονται στην Ανθολογία αυτή. Και τον οδηγούν μοιραία σε κάποιες αποκαλυπτικές παρατηρήσεις:

Γιατι για παράδειγμα ν' ανθολογείται ο Μάνος Κράλης κι' όχι ο Πυθαγόρας Δρουσιώτης, γιατί ο Κυριάκος Χαραλαμπίδης κι' όχι ο Παντελής Μηχαϊνικός, ο Ανδρέας Χριστοφίδης, ο Θεόδωρος Νικολάου, ο Αντρέας Παστελλάς, ο Κώστας Βασιλείου. Γιατί ν' ανθολογείται ο Μιχάλης Πασιαρδής κι' όχι ο Δώρος Λοΐζου, ο Άνθος Λυκαύγης, η Ντίνα Κατσούρη, ο Θεοκλής Κουγιάλης. Γιατί ο Πολύβιος Νικολάου κι' όχι ο Λεύκιος Ζαφειρίου, η Πίτσα Γαλάζη, ο Φοίβος Σταυρίδης, η Ευγενία Παλαιολόγου Πετρώνα, ο Λούης Περεντός. Γιατί η ίδια η Παιονίδου κι' όχι ο Αχιλλέας Πυλιώτης, ο Άντης Κανάκης, ο Γιώργος Μολέσκης, ο Πέτρος Σόφας. Οι ανθολόγοι δε θα έπρεπε να διαθέτουν τουλάχιστον και λίγη σεμνότητα;

Πάντως για ένα πράγμα θα ήθελα να συγχαρώ ιδιαίτερα την κ. Παιονίδου. Πού κατόρθωσε να προωθήσει σε σοσιαλιστική χώρα και ανθρώπους που τόνομά-τους έχει συνδεθεί με τις πιο τραγικές ώρες του νησιού-μας: Το πραξικόπημα και την εισβολή. Κι' ακόμα ανθρώπους που δε χάνουν την ευκαιρία να εκφράζονται με καθόλου κολακευτικά λόγια για τα σοσιαλιστικά καθεστώτα και το χειρότερο και για το ίδιο το κόμμα που ανήκει ή πρόσκειται η κ. Παιονίδου. Αλήθεια το ΑΚΕΛ τί έχει να πει για όλ' αυτά;

Τελειώνοντας το μόνο που έχω να πώ είναι ότι οι πνευματικοί άνθρωποι της Κύπρου λυπούνται και ταυτόχρονα ντρέπονται γιατί αυτή τη στιγμή κυκλοφορεί σε μια φίλη χώρα μια ανθολογία που καμιά σχέση δεν έχει με τη Σύγχρονη Κυπριακή Ποίηση.

Ένας φίλος της Ποίησης

A2 I. 161